

Marec v znamenju žabic

Torek, 13. marca

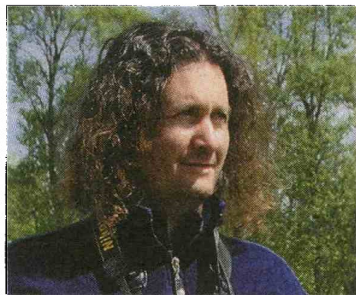
S sodelavkami iz Javnega zavoda Krajinski park Goričko (JZ KPG) drugi dan prisostvujem delavnici o komunikaciji s socialnimi omrežji in mediji v Stari Fužini v Triglavskem narodnem parku (TNP). Iskreno me veseli, da je projekt Life **NaturaViva**, v okviru katerega je potekala delavnica, zaposlene v petih parkih v Sloveniji še bolj povezal. Slike z delovnega srečanja s kolegi iz parkov in fantastičen razgled na Bohinjsko jezero z okoljskimi vrhovi na Komni iz Centra za obiskovalce TNP se mi kar ne nehajo vrteti v glavi še po delavnici. Prav neverjetno je, kako lepa in raznovrstna je Slovenija. Med razmišljanjem me pokliče župan Sv. Jurija ob Ščavnici in mi pove, da bo občina kupila za 1.000 metrov varovalnih mrež za dvoživke ob Blaguškem jezeru. Dogovoriva se za načrt nakupa. Takoj za tem me pokliče še pater Jurij iz župnije v Kančevcih. Seznan mi je z veselo novico. Če bo primerno vreme, bomo naslednji teden začeli obnovo strehe na stari šoli, v kateri čez leto domujejo netopirji vrste mali podkovernjak. V spodnjem delu šole, v nekdanji učilnici, bomo zaposleni v JZ KPG pozneje pripravili interpretacijo netopirjev. Na poti domov iz Bohinja govorim s Tjašo, ki je odšla v Podgrad in Lutverce preverit migracijo dvoživk. Malo višje nočne temperature in dež so zadosten razlog, da so se krastarice, rjave in zelene žabe, rege, pupki in druge vrste dvoživk začele seliti iz svojih prezimovališč do stoječih voda, kjer bodo odložile mrest. Slabo vest imam, da ne morem pomagati na terenu. Vreme nas je prehitelo. Nismo bili pripravljeni. Tjaša mi po telefonu poroča o vsaj stotih povoženih dvoživkah na eni in drugi regionalni cesti. Na obeh državnih cestah bi potrebovali stalne mreže in podhode za dvoživke. In seveda najbolj nujno, prostovoljce domačine, ki bi bili v večernih urah pripravljeni prenašati žabice.

Sreda, 14. marca

Po zajtrku se odpeljem v Lutverce. Dopust sem izkoristil za postavitev varovalnih mrež, ki bodo dvoživkam po večini preprečevale dostop na cesti in posledično povoženje. Z Zavodom RS za varstvo narave sem se dogovoril, da so nabavili 300 metrov takšne mreže. Obenem bo nočno prenašanje po cesti, kjer večina voznikov ne upošteva omejitev hitrosti, znatno varnejše. Kopanje plitkega jarka in utrjevanje varovalne mreže ob cesti s kolegi iz omenjenega zavoda, zaposlenimi na Občini Apače in dvema prostovoljcem - Darkom ter Robijem - potekata hitreje, kot sem načrtoval. Po postavitvi se hitro dogovorimo, kdo bo približno kdaj »dežural« ob mreži, potem pa se odpeljem v Podgrad. Tam je situacija veliko bolj zapletena. Varovalne mreže ni mogoče postaviti ob cesti zaradi pločnika in ograj ob hišah. Že več dni razmišljam o drugačni rešitvi. Mrežo bi lahko postavili za hišami, ob robu gozda. Seveda je za dovoljenje treba vprašati vse lastnike zemljišč. Načrte predstavim vsem šestim lastnikom, ki so doma ob cesti, in vseh šest soglaša s postavitvijo. Navdušen sem. Moj dopustniško-dvoživkarski dan še ni končan. Zvečer se z Mojco odpeljeva v Krašče. V JZ KPG smo že 14. zapored postavili varovalne mreže za dvoživke ob Ledavskem jezeru - najpomembnejšem območju za razmnoževanje dvoživk v Pomurju. Pri prenašanju dvoživk nama pomagata Saša iz Inštituta Lutra in Bram, naš gorički Nizozemec iz Prosečke vasi. Na razdalji 650 metrov ob mrežah poberemo in čez cesto varno prenesemo 881 žabic različnih vrst. Medtem prejmem klic Simona, da je ob mreži v Lutvercih prenesel čez cesto 239 žabic, in Tjaše, da jih je v Podgradu rešila 174. Nekoliko utrujen in moker od dežja, pa kljub temu zelo zadovoljen, dan ob Ledavskem jezeru končam točno ob 23. uri.

Četrtek, 15. marca

Po treh dneh odsotnosti z dela sem se moral nujno sestati s sodelavci, ki delamo pri projektu Gorička krajina. Namen projekta je z neposrednimi ukrepi na terenu izboljšati življenjske razmere za različne živalske vrste in tipe travnikov na območju Natura 2000 Goričko, katerih število se je v preteklih letih zaradi spremenjene rabe prostora zmanjšalo. Za dosego tega cilja bomo v naslednjih štirih letih lastnikom travnikov, visokodebelnih sadovnjakov in mejic ter tistim, ki bodo želeli sodelovati z nami, za izvedbo različnih ukrepov namenili več kot pol milijona evrov. S sodelavci se dogovorim glede odkupa travnikov, ki so na naši prioritetni listi najvišje, o nadaljevanju sklepanja pogodbenega varstva z lastniki visokodebelnih sadovnjakov in vsebini razpisne dokumentacije za izbiro najugodnejšega cenilca kmetijskih zemljišč. Po sestanku s sodelavci opravim vsakotedenski pregled stanja prisotnosti netopirjev v kleteh gradu Grad. Gre za edino zgradbo v Sloveniji, kjer netopirji ostanejo tudi pozimi. V grajskih kletih, predvsem v delu, ki je že več desetletij delno porušen, vladajo pozimi kraškimi jamam podobne razmere. Nespremenjene temperature in visoka vlažnost. Med pregledom ugotovim, da se je spomladansko-jesenska selitev začela tudi pri netopirjih, saj je bilo v kletih manj malih podkovernjakov, iz jam pa so se vrnili dolgokrilni netopirji. S stalnim spremljanjem prisotnosti netopirjev bomo lažje pripravili primernejše ukrepe za obnovo gradu v bližnji prihodnosti. Po službi me v Ljubljani čaka še seja upravnega odbora Društva za opazovanje in proučevanje ptic Slovenije. Na seji med drugim razpravljamo o skorajšnji izdaji Novega ornitološkega atlasa gnezdil Slovenije. Na poti domov pa sem ponovno v stiku s prostovoljci, ki čez pomurske ceste prenašajo žabice.

Gregor Domanjko je po izobrazbi gozdar in dela v Javnem zavodu Krajinski park Goričko. Varstvo narave je trenutno njegova rdeča nit v življenju. Tako službeno kot zasebno. Od leta 2009 je aktivni član Društva za opazovanje in proučevanje ptic Slovenije.

Na razdalji 650 metrov ob mrežah poberemo in čez cesto varno prenesemo 881 žabic različnih vrst. Medtem prejmem klic Simona, da je ob mreži v Lutvercih prenesel čez cesto 239 žabic, in Tjaše, da jih je v Podgradu rešila 174. Nekoliko utrujen in moker od dežja, pa kljub temu zelo zadovoljen, dan ob Ledavskem jezeru končam točno ob 23. uri.

iz mojega dnevnika

BESEDILO **Gregor Domanjko**

